

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **V. H. T.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2023, č. j. OAM-823/ZA-ZA15-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2023, č. j. OAM-823/ZA-ZA15-HA13-2023, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřípustná, a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. V žalobě žalobce namítal, že je zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Dále dle žalobce došlo k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je také v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život. Byl toho názoru, že žalovaný nesprávně argumentuje tím, že ona nová skutečnost by nemohla změnit verdikt rozhodnutí. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu je správní orgán povinen zkoumat přípustnost opakované žádosti ve světle nových skutečností, pokud tyto nové skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání v předchozím řízení. Zdůraznil, že již je zapsán v rodných listech obou synů, kdy jeden je občanem České republiky a je nutné toto dostatečně zohlednit v rámci nového posuzování.
3. Podle názoru žalobce žalovaný nerefletoval závěry Nejvyššího správního soudu týkající se institutu správního uvážení ve spojení s § 14 zákona o azylu. Z rozhodnutí žalovaného nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Je proto třeba, aby se správní orgán v dalším řízení náležitě s § 14 zákona o azylu vypořádal. Zda důvody k jeho udělení budou, či nebudou dány, pak bude předmětem jeho úvahy a odůvodnění. Žalobce uvedl v rámci správního řízení, že chce v České republice zůstat, protože má v České republice veškeré rodinné zázemí, především dvě nezletilé děti, o které se stará. Dle názoru žalobce je tedy zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s tvrzeními, která učinil žalobce v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů uvedených při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl pouze jednu novou skutečnost, a to že chce zůstat na území České republiky se svou přítelkyní a dětmi. Žalovaný zdůraznil, že na základě této nové skutečnosti není možné se důvodně domnívat, že žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný konstatoval, že žalobce během řízení sice uvedl novou skutečnost, ale nelze tuto skutečnost považovat za adekvátní s tím, že by správní orgán změnil své rozhodnutí či měl jen důvod příslušné správní řízení opakovat. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákon o azylu a měl za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Žaloba není důvodná.
8. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
9. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
10. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se správní orgán v rozhodnutí o zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu nezabývá věcnými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž konkrétním důvodem její nepřipustnosti. Podal-li cizinec opakovanou žádost, zabývá se jejími důvody pouze z toho hlediska, zda mohly být žadateli známy v době první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody, tj. že o těchto důvodech vůbec nevěděl nebo je nemohl z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést (například změna situace v zemi původu či změna poměrů ve vztahu k osobě žadatele; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Co se týče povahy nových důvodů žádosti, nemůže se jednat o *„jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018/45), tedy takové, *„které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka“* (viz rozsudek č. j. 9 Azs 5/2009-65).
12. Jako důvod, pro který podal dne 19. 6. 2023 opakovanou žádost, žalobce uvedl, chce zůstat v České republice, protože zde má veškeré rodinné zázemí, především přítelkyni a dvě nezletilé děti, o které se stará. Tyto důvody žalovaný vyhodnotil jako skutečnosti, které nemohou nic změnit na hmotněprávním postavení žalobce, tj. že nemohou vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť se nevztahují k důvodům, pro které žalobce opustil Vietnam, netýkají se změny situace v zemi původu, a ani nemohou být azylově relevantním důvodem. Zmíněné úvahy žalovaného, s nimiž se soud plně ztotožňuje, považuje soud za zcela srozumitelné a přezkoumatelné a nevybočující z rámce výše citovaných judikатурních závěrů. Žalovaný tedy porovnal skutečnosti uváděné v první žádosti s těmi, které žalobce uvedl v opakované žádosti, a rovněž se zabýval na základě aktualizovaných zpráv o zemi původu tím, zda v ní nedošlo ke změně situace, která by Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zakládala opodstatněnost nové žádosti. Dle náhledu soudu je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a splňuje veškeré požadavky přezkoumatelnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96). Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je proto nedůvodná

13. Na základě uvedeného je tak nutné souhlasit s žalovaným, že od meritorního posouzení první žádosti žalobce v roce 2022, kdy rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2022, č. j. OAM-133/ZA-ZA11-HA13-2022, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona nebylo možné žalobci udělit, nedošlo k žádné významné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona.
14. Soud zároveň zdůrazňuje, že dle § 10a odst. 2 zákona o azylu žalovaný neposuzuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, je-li žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná. Jelikož žalovaný oprávněně vyhodnotil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou, nemusel hodnotit, zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení azylu, tj. včetně tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Nemohou tak být důvodné námitky žalobce, že je rozhodnutí žalovaného ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
15. Soud dále podotýká, že za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po ukončení výkonu trestu odnětí svobody, a kdy mu tedy reálně hrozilo vycestování z území České republiky, lze konstatovat, že hlavním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Ani snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a snaha žít s rodinou na území České republiky tedy nemůže být důvodem, pro který by žalovaný mohl žalobci udělit azyl podle § 12 zákona o azylu nebo humanitární azyl podle § 14 téhož zákona. Legalizaci pobytu musí žalobce řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů.
16. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud konstatuje, že nepřisvědčil ani tvrzení žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný vycházel jak z tvrzení žalobce, která jsou vzhledem k povaze řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany určující, tak i z aktualizovaných zpráv o zemi původu. Skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu. Nedůvodnou tak soud shledal i zcela obecnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život.
17. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. února 2024

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.